

Published at: <https://shiptogaza.se/sv/nyhet/det-ar-31-maj-10-ar-sedan-9-kamrater->

misste-livet-nar-vi-forsokte-bryta-den-inhumana-och

Date: 2020-05-31 - PDF generated at: 2020-07-06 08:04

Copyrights: Ship to Gaza (Sweden), 2020

Det är 31 maj, 10 år sedan 9 kamrater misste livet när vi försökte bryta den inhumana och illegala blockaden som Gaza utsätts för

Nyhet Skapad 31/5 2020 kl 19:25

[1]

Det känns fruktansvärt att blockaden fortfarande finns och att de instängda barn vi ville bidra till att ge en framtid har hunnit bli vuxna, instängda, i ett fängelse som de inte förtjänat på något annat sätt än att födas på fel plats i en värld vars hierarkiska ordning är så ohyggligt våldsamt att inget mått av våld är otvetydigt fel om det är den överordnade som utövar det.

Det är så mellan Israel och Palestina och det är så mellan svarta män och vita poliser i USA.

Kolonialismens och slaveriets logik är vid liv och god hälsa i vår samtid.

2008 när vi firade jul med barn och barnbarn på mitt kollektiv Raspen bombades Gaza. Vi var fasta vid teven i förfäran. Gazas befolkning var instängda, det fanns ingenstans att fly. Våra minsta barn var för små för att ha tagit in orättvisans rättfärdighet i sin förståelse av världen. De var oförmögna att förstå hur det kunde vara möjligt. När de såg sårade barn som misst hus och föräldrar kände de sin egen sårbarhet. De ville inte att någon kunde få göra så.

Det är där och då beslutet att vara med, att inte blunda och låtsas som att det händer i en annan värld, fäste i mitt hjärta, långt innan idén om en båt gjorde det.

Jag är inte längre aktiv i Ship to Gaza men jag beundrar alla som är kvar för att de vägrar släppa, de vägrar ge upp. Det är mänsklig värdighet och skönhet.

Samtidigt tycks det mig som att Israels övermakt inte längre rörs av båtar, de har lärt sig hantera dem på ett sätt som befäster deras impunitet. Den mediala logiken arbetar i orättvisans tjänst. Jag tror vi måste hitta nya sätt, överraskande sätt. Den dagen någon kommer på en sådan idé räkna med mig. Annars verkar det för mig som att det bästa jag kan göra är att fortsätta med den outhärdligt långsammare vägen att forska om våra globala maktstrukturer och rasismens tekniker i hopp att kanske vi genom det på något sätt så småningom hittar effektivare former av motstånd och bättre sätt att organisera den sociala verkligheten.

Det kan också påpekas att bojkott verkar träffa där det smärta. Och att internationella domstolar gör etablissemangen osäkert. Att det finns häktningsorder internationellt mot de som förbryter sig mot människors värdighet och rättigheter har kännbara följder. Det skapas en påföljd.

Det har fötts nya barn i instängdhet under de tio år som gått sedan Israel sköt oss som befann oss på Mavi Marmara. Jag hoppas av hela mitt hjärta att de får slippa de ovärdiga villkor de har fötts in i. Om det ska bli så är fortfarande allas vårt ansvar. Det finns ingen stat som garanterar mänskliga rättigheter, som Arendt påpekade för länge sedan är nationalstatslogiken sådan att det inte finns mänskliga rättigheter som inte först är civila rättigheter när det är stater som ska garantera dem. Och vad kolonial förtryck och ockupation gör är just att sätta civila rättigheter och därmed även mänskliga rättigheter på undantag.

Det är bara vi världens människor såsom människor som kan förverkliga idén om mänskliga rättigheter. Det är en ojämn kamp, men det händer att när människor samlas och trotsar orättvisan tillsammans kan de få makten som upprätthåller den att vackla och till slut falla.

Jag är så tacksam att jag fick vara med om ett sådant historiskt ögonblick för tio år sedan. Hundratals människor från hela världen, med stöd av tusentals människor i de olika hembaser, som trots och bortom alla möjliga olikheter kunde samlas och agera tillsammans till försvar för mänsklig värdighet i Gaza. Skönheten i det. Minnet av denna mänskliga värdighet jag har bevittnat lever i mig, inte minst de vars liv togs i namn av att upprätthålla rätten att göra orätt.

Till er alla som kämpar och fortsätter att kämpa till den här dagen vill jag säga: ni är mina hjältar. En alldeles speciell plats i allt detta har förstås min älskade man Mattias Gardell som motbevisade mig om att man kan trotsa världens andra supermakt bara genom stark vilja och ihärdigt solidaritetsarbete. Du lärde mig detta livsviktiga att det är nödvändigt att göra det omöjliga och att det omöjliga görs möjligt genom görandet. Jag hoppas ingen av oss glömmer det. Jag älskar er.

Edda Manga, passagerare på Mavi Marmara

[2] [3]

Links

[1] <https://shiptogaza.se/sites/default/files/newsImages/sergelstorg.jpg>

[2] <https://shiptogaza.se/print/2426>

[3] <https://shiptogaza.se/printpdf/2426>